

## Isten hangja

Lectio: 2 Móz 3,1-15

**Textus: 2 Móz 3,10**

Mózes élete három szakaszra osztható:

1. Az első 40 év a Fáraó palotájában. Nagy pompában, luxusban volt része. Semmit sem nélkülözött.
2. A második 40 év a pusztában. Nagy szegénységben volt része. Gondok emésztették.
3. A harmadik 40 év. Ezt is a pusztában tölti, de mennyire másképpen, mint a második negyven esztendő.

- Mózes (= vízből kihúzott) a Fáraó udvarában nevelkedik.

Ám a nagy pompában nem tagadta meg a népét. Szerette népét és szerette Istenét. Soha nem tagadta meg, semmilyen körülmények között.

Látta népe nyomorúságos életét. Látta amint egy egyiptomi munkafelügyelő veri a testvérét. Úgy üti meg, hogy az meghal. Menekülnie kell.

Még mielőtt tovább kísérnénk Mózes lélekben a pusztába, gondolkodjunk el azon, hogy a mai jó módban élő emberek hogyan viszonyulnak a szegényekhez, a gondok között élőkhez, a bajba jutottakhoz? Általában az a tapasztalatunk, hogy az ember hajlamos elfelejteni azt, hogy honnan jött. Elfelejteti az ember, hogy milyen nagy mélységekből vonta ki Isten. Nem törődik a másik emberrel, aki nyomorog, vagy a bűn rabságában fetreng... Nem jól van ez így! Az Istenben hívő ember soha nem feledheti el a testvérét és ha szükség van rá, akkor segítenie kell és soha nem szabad megtagadnia Istent (Okt. 2-i szavazás a keresztyén értékekért és magyarságunkért).

- Mózes a Sinai fsz. déli részén kóborol a nyájával. Keresi a legelőket a nyáj számára, hogy legeltethesse őket.

Mi is ugyanezt tesszük. Gondoskodni szeretnénk a mieink számára a legelőkről, a megélhetésről (hitves, gyermek, öreg szülő, népünk fiai számára).

Mózes megpillant egy égő csipkebokrot.

Áldott emlékű püspökünk, Csiha Kálmán azt írta erről, hogy ez még nem lenne csoda, hiszen az akkori pásztorok meg-meggyújtották a száraz csipkebokrokat, hogy melegedjenek mellette, vagy hogy a tűzénél elkészítsék az élelmüket. Csakhogy ez a csipkebokor nem emésztetett meg, vagyis nem égett el, nem vált hamuvá. Csoda ez!

Figyelünk-e mi a csodákra?

Annyi minden történik a világban és a saját életünkben. Sok mindent nem tudunk megmagyarázni.

Ma is vannak Istennek ilyen csodái! Ég az Ige csipkebokra és nem hamvad el, hanem arra buzdít, hogy keresd az Istennel való közösséget nem csak otthon, hanem a templomban is. Hát nem csoda az, hogy most itt vagy a templomba!? Annyi fele lehetnél. Pihenhetnél, szórakozhatnál, dolgozhatnál, mint a többi ember, akinek nem fontos Isten és a templom, az ima és az Ige! Nem, téged Isten ide vont! Csoda ez, testvérem! És az is csoda, hogy akiért annyit imádkoztál már, az most itt van veled: a férjed, a gyermeked! És az is csoda, hogy a gyászolók, a megtört szívűek vasárnapról-vasárnapra eljönnek az Isten házába, mert érzik, hogy Isten, az élet Ura megvigasztalja őket! És az is csoda, hogy az édesanya, a nagyszülők, nem emelik az ég felé ökölbe szorított kezüket, hiszen beteg a négy éves kicsi gyermekük, hanem eljönnek újból és újból, hogy itt a templomban merítsenek erőt a fájdalmak, terhek elhordozására!

Ma is ég Isten csipkebokra, ma is ég, világít, melegít az Ige és tanácsol, és vigasztal és utat mutat.

Mózes odament a csipkebokorhoz. Vagyis, oda akart menni, de Isten szólt hozzá: „**Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról, mert a hely, amelyen állasz, szent föld.**” (2 Móz 3,5).

Csendesedjünk el, s gondolatban, lélekben menjünk mi is közelebb a csipkebokorhoz: ISTENHEZ! Alázattal és hódolattal! Istenhez csak alázattal lehet közeledni! A gőgös ember nem tapasztalja meg az Isten közelségét, jelenlétét.

Amikor Mózes engedelmeskedik Istennek és megalázza magát: Hang hallatszik. Az Isten hangja!

Te szoktad hallani?

- Ugyanaz a hang szól hozzád, mely hallatszott keresztelésed alkalmával: **„Én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig.”** (Mt 28,20).

- Ugyanaz a hang, mely hallatszott a konfirmációd alkalmával: **„Vesztetek erőt, minekutánna a Szent Lélek eljön reátok: és lesztek nékem tanuim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.”** (ApCsel 1,8).

- Ugyanaz a hang szól, mely hallatszott az esküvőd alkalmával: **„Megáldalak téged... és áldás leszel.”** 1 Móz 12,2).

De mit is akar az Isten velünk? Sokan csak egy kis lobogó tüzeckének vélik az Igét, az Isten hangját!

- De lobog még!...
- De ég még!...
- De világít, utat mutat!...
- De melegít és szeretetet, békességet, vigasztalást ad!...

Minden csendes áhítatunkban, minden Istentiszteletünkön ott lobog, ég Isten Igéje a Szent Lelke által!

Figyelmezzünk e hangra! Figyeljünk Isten hangjára, mely a tűzből szól!

Figyeljünk Reá itt és otthon, amikor imádkozunk, amikor Igét olvasunk!

Vigyázz! Vannak más tüzek is! Vannak hideg tüzek is!

A gonosznak is van hangja! A gonosz is szól! Az ő tüze is ég, de nem melegít, csak egy kis ideig, aztán kihűl. És dideregni fogsz.

A gonosz tüze hideg, fagyos. A gonosz tüze miatt didereg ez a világ!

- Ezért dörögnek a fegyverek!
- Ezért jönnek a migránsok!
- Fagyossá vált egész Európa!
- A gonosz miatt hidegülnek el egymástól a hitvesek!
- Közben dideregnek a gyermekek.
- Dideregnek az öregjeink!

Az Úr tüze más! Az mindig melenget! Most is azt mondja Mózesnek: **„Látván láttam az én népemnek nyomorúságát..., meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat, sőt ismerem szenvedését. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt...” (2 Móz 3,7-8).** Milyen melengető Isten hangja. Reményt, hitet ébreszt és jövőt, boldog jövőt munkál.

Isten akkor megszabadította népét a szolgaságból.

Bennünket is meg akar szabadítani. Leszállott Jézus Krisztus által, hogy megszabadítson bennünket a bűn rabságából. Jézus vállalta értünk a sok szenvedést. Vállalta, hogy megcsúfolják, kigúnyolják. Vállalta a keresztet. És megszabadított. Hiszed-e ezt? Elfogadod-e ezt? Aki hittel és alázattal közeledik a Golgota „csipkebokrához”, az meghallja Jézus Imáját: **„Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek!” (Lk 23,34).**

Aki már átélte az Úr szabadítását, az hallja Isten küldő parancsát is: **„Most azért eredj, elküldelek téged..., hozd ki az én népemet!” (2 Móz 3,10).**

Isten téged és engem akar használni! Micsoda nagy megtiszteltetés ez! Isten fel akar használni téged és engem, gyöngé embereket, hogy mások szabadulását, megjobbulásukat munkáljuk. Ne keressük a kifogásokat, hanem bátran menjünk és azt tegyük, amit Ő mond.

**Hozd ki az én népemet...**

- Ez jelenti azt is, hogy Istennek van népe!
- És jelenti azt is, hogy Istennek a népe rabságban van!

Istennek a népéhez tartozik a gyermeked, a hitvesed, aki még nem igazán imádkozik, aki még nem nagyon vágyik a templomba.

Istennek a népéhez tartozik az alkoholista, az utcalány, a házasság-szédelgő. Istennek a népéhez tartozik a munka, a pénz rabja..., stb.

Hozd ki! Hallod, Testvérem! Te! Neked szól ez az Ige! Hozd ki! Vagyis imádkozz érte! Aztán fogd meg a kezét! Ül le vele együtt imádkozni! Ül le vele együtt Igét olvasni! Naponta... És egyszer csak, amit te nem tudsz elérni, eléri Isten Igéje az Ő Szent Lelke által!

Sok példa van arra nézve, hogy Isten csodát tudott tenni egyszerű emberek imái és Igéje által. Gondolj Augusztinusra, akiért az édesanyja imádkozott. Kevés

lenne az istentiszteleti idő, hogy elsoroljuk azoknak a neveit csak, akiket Isten mások imái, szolgálata által megszabadított, kihozott a szolgaságból.

Bennünket nem így hozott ki? Édesanyánk, édesapánk, nagyszüleink imádkoztak értünk s egyszer csak megváltozott az életünk... Nem Isten csodája ez?!

Aztán te is imádkoztál már valakiért és Isten meghallgatta imáidat és megszabadította valamilyen mélységből. Az Úr bennünket használ és örömet jelent nekünk, hogy szolgálhatunk. Imádkozzunk egyre buzgóbban és megértjük, hogy nem hiába szól Isten a „csipkebokorból”: **„Most azért eredj, elküldelek téged..., hozd ki az én népemet!”**

Ámen.

Biharszentjános, 2016.09.25.

Csomay Árpád.